

"Татари" ишли из Подмосковља на Дон (практично паралелним правцима) да би тамо, на периферији империје, одмерили снаге. Тукли су се код Москве, тј. тамо где је конфликт и настао. И тукле су се две ратоборне групе унутар једне руске државе, а не "руси" са неким "туђинцима татарима".

О називу "Литва". Највероватније да термин потиче од речи "латини" = ЛТН (Литванија). Очигледно указује на католичанство.

Део древне руске империје је пао под утицај латинске, католичке цркве. Одавде и име "литва". Термин се појавио касно. "Велика Литва" је успомена на древну руску државу, чији је део била савремена Литва. Заиста, Мегалион - Монголија се простирала од "од мора до мора", како данас кажу (исправно) историчари "Велике Литве". Узгред, где се налазе оригинални древни летописи написани на ЛИТВАНСКОМ? Колико нам је познато, њих нема. Али зато на руском језику их је много. Сигизмунд Герберштајн, аустријски посланик на руском двору (XVI век, његова је књига први пут објављена 1556. године) пише: "Русијом данас владају три владара, велики њен део припада великом кнезу московском, други је велики кнез литвански (in Littn), трећи - пољски краљ који данас (тј. у другој половини XVI века) влада и Пољском и Литвом." ([422], стр. 59). Историчари примећују да термин "Русија" Герберштајн помиње у смислу "древна руска држава" тј. у XVI веку је овај термин имао смисла који му се данас приписује само за државу из XI-XIII века. Видети [422], стр. 284, коментар 2. Наше тврђење да је "Литва" значило просто "латини" Герберштајн директно потврђује. Он пише: "Унутра су само две неруске области: Литва (Lithwania, Lythen) и Жемајтија. Иако међу русима, они ипак говоре на свом језику и припадају латинској цркви. Уосталом, и у њима већином живе Руси." ([422], стр. 59). Дакле, две невелике области унутар руског региона, које су касније дале име савременој Литви. И данас је литванско становништво сконцентрисано углавном око града Каунаса, који и јесте права престоница стварне Литве. Тако сматрају и сами Литванци.

Легенда о позиву кнеза Рјурика на царство. Највероватније је то "померена у прошлост" прича о "позиву" на царство Романових-Захарјиних-Јурјевих. "Рјурик" је просто незнатно деформисано "Јурјеви". Јасно да су Романови стално свима понављали (и својим потомцима) да су били "позвани на царство", пажљиво прикривајући чињеницу да су фактички узурпирали власт старе (Хординске) династије, растуривши древну империју. Фантомски се рефлектујући у прошлост (приликом хронолошког померања о коме ћемо касније говорити), тај је догађај ушао у "Повест временних лет" као легенда о "Рјурику, позваном на царство". Име "Рјуриковићи", као што знамо, практично се уопште не помиње у летописима. Обично се говори о Јарославићима и понекад о Олговићима. Познато је да су за време цара Фјодора Алексејевића (старији Петров брат, који је владао пре Петра) у Москви спаљене све сталешке књиге (в. [409]) да би била уништена информација о пореклу руских бољарских родова (тј. уништена је генеалогија). Данас се сматра да је то урађено само због "напредних тежњи" борбе против заузимања позиција тј. да руски бољари, немајући документе о свом пореклу, не би могли да се "свађају о местима". Наше је гледиште да су Романови